

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Š. V.,** zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2018, č. j. 5 Af 41/2015 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, č. j. MHMP 1691775/2014, shledal Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobce vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). K naplnění skutkové podstaty správního deliktu mělo dojít tím, že žalobce dne 19. 6. 2014 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku ve výši 980 Kč, přestože byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 308 Kč. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015, č. j. MF-13702/2015/16-1915, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil výši pokuty na 70 000 Kč a ve zbytku je potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, mohou již poznatky od cestujících samy o sobě postačovat pro závěr o spáchání deliktu. V posuzované věci přitom nevznikly pochybnosti o věrohodnosti výpovědí cestujících. Tyto výpovědi spolu s oznámením o poskytnuté přepravě a protokolem o cenové kontrole spolehlivě prokázaly rozhodnou skutečnost, že za poskytnutou přepravu byla skutečně vyžadována částka 980 Kč, která o 672 Kč převyšuje maximální stanovenou cenu.

[4] K dalšímu okruhu námitek městský soud uvedl, že není rozhodné, zda kontrola pracovníkem správního orgánu I. stupně proběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících či s určitým časovým odstupem. Uvádí-li se pak v protokolu, že kontrola byla zahájena ve stejný čas jako kontrolní jízda, jde o nepřesnost v časovém údaji, která nezpůsobuje vadu řízení. Skutečnost, že cestující uvedly stejná tvrzení i po 4 měsících nijak nesnižuje věrohodnost jejich výpovědí a nevypovídá o tom, že by si před výslechem oznámení přečetly či spolu při sepisování oznámení spolupracovaly. Povinností správního orgánu není konfrontovat řidiče bezprostředně po sepsání oznámení o poskytnuté přepravě s jeho obsahem. Žalobce nadto nevyužil možnosti konfrontace při provádění svědeckých výpovědí.

[5] Co se týče údajných rozporů ve svědeckých výpovědích, mají správní orgány povinnost odstranit pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. Z tohoto hlediska nejsou údajné rozpory ohledně viditelnosti taxametru relevantní. Správní orgány pak nejsou povinny provést všechny navržené důkazy, musí je však vypořádat. Tomuto požadavku správní orgán I. stupně dostál, když navrhované důkazy správně odmítl pro jejich nadbytečnost.

[6] Tím, že cestující hovořily při kontrolní jízdě anglicky, nedošlo k porušení povinnosti vést řízení v úředním jazyce. Dle rozsudku č. j. 2 Afs 104/2005 - 81 mohou správní orgány provádět kontrolu cenových předpisů i za pomoci cizinců nebo osob, které se za cizince vydávají. Lze pak důvodně předpokládat, že řidič taxislužby v Praze je schopen cizinci sdělit požadavek na zaplacení určené ceny, přestože anglický jazyk neovládá.

[7] Městský soud dále neshledal důvodnou námitku absence zbavení cestujících mlčenlivosti před jejich výslechem. Žalobce ostatně netvrdil, jakým způsobem mělo být tímto postupem zasaženo do jeho práv. Předložení pověření ke kontrole před provedením samotné kontrolní jízdy by pak zmařilo její účel. Pro posouzení deliktního jednání žalobce není rozhodné ani to, jak byla vyúčtována částka 980 Kč mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně. Městský soud neshledal ani namítané vady výroku prvostupňového rozhodnutí.

[8] K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty městský soud poukázal na to, že správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil závažnost žalobcem spáchaného deliktu (výše neoprávněného majetkového prospěchu, poškození dobrého jména hlavního města Prahy, jakož i ostatních dopravců respektujících právní předpisy, opakované porušení cenových

předpisů). Přestože lze usuzovat, že většina provozovatelů taxislužby nemůže být existenčně ohrožena pokutou ve výši 70 000 Kč, může mít i tato pokuta v individuálních případech likvidační účinek. Takové okolnosti však ze spisu neplynou a žalobce je nedoložil. Jakkoliv výše pokuty není nezanedbatelná, soud vzhledem k okolnostem nevyhověl ani návrhu na její moderaci.

III.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nekriticky převzal závěry správních orgánů. Tyto jsou však založeny výhradně na oznámeních cestujících o poskytnuté přepravě sepsaných zaměstnankyněmi správního orgánu I. stupně, které jsou za svou práci odměňovány. Správní orgány se nevypořádaly s argumentací stěžovatele, že za jízdu požadoval částku 308 Kč, což doložil záznamem o přepravě č. 00505. Tato částka je řádně zaznamenána v taxametru, jehož zakrytí nebylo v řízení nijak prokázáno. Je třeba zohlednit, že stěžovatel vykonává taxislužbu již od roku 2003 a stížnosti od jiných pasažérů na něj podány nebyly. Věrohodnost figurantek jakožto svědkyň přitom nebyla dostatečně zkoumána. Poukazuje na rozsudek městského soudu ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 - 60, v němž soud nepovažoval za dostatečné pouze tvrzení cestujících a existenci dokladu o přepravě označil za relevantní podklad, s nímž se správní orgány vypořádaly nedostatečně. Dále cituje z rozhodnutí téhož soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 30/2013 - 38, byť bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Jelikož městský soud uvedl k osobám svědkyň pouze obecná tvrzení, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[10] Stěžovateli nelze klást k tíži, že se výslechu svědků účastnil pouze jeho zástupce, nikoliv on osobně. Účastí při výslechu by svědkyním usnadnil svou identifikaci. Navrhovaná konfrontace by se měla provádět až po výslechu svědka. Dále je nepřípustné, aby svědkyně měly před výslechy k dispozici oznámení o poskytnuté přepravě, což je zřejmé z obsahu jejich výpovědí. Stěžovatel označuje další indicie, z nichž má vyplývat, že svědkyně při sepisování oznámení o poskytnuté přepravě spolupracovaly a tato oznámení před výslechy četly. Správní řízení bylo zatíženo řadou vad, přičemž pochybení na straně stěžovatele nebylo bez důvodných pochybností prokázáno.

[11] Městský soud přistoupil nekriticky i k odůvodnění uložené pokuty. Správní orgány ani soud se nezabývali finanční situací stěžovatele a jeho závazky. Likvidační charakter pokuty je zřejmý z doložených podkladů. Pokuta nebyla vyhodnocena individuálně, přestože stěžovatel doložil podklady o svých majetkových poměrech. Rozhodnutí soudu o nemožnosti moderace pokuty považuje za nepřezkoumatelné.

[12] Stěžovatel rovněž požádal o to, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a považuje jej za dostatečně odůvodněný. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn spolehlivě. Správní orgány vycházely z tvrzení cestujících, a to v souladu s judikaturou, kterou

žalovaný cituje. Stěžovatelem předložený (neúplný) záznam o přepravě je dokladem o tom, že tento byl vytištěn, nikoliv o tom, jakou cenu požadoval. Tuto skutečnost naopak prokázaly svědecké výpovědi. Z hlediska porušení cenových předpisů je zásadní, jakou cenu stěžovatel požadoval. Naopak není rozhodné, že cestující nepožádaly o výstup z taxametru. Tato skutečnost nesvědčí o jejich nedůvěryhodnosti.

[14] Námitky stěžovatele, že se cestující před výslechy seznámily s obsahem svých oznámení, jsou spekulativní. Stejně tak je nepodložené tvrzení, že běžní cestující jsou s jeho službami spokojeni. Je naopak třeba poukázat na to, že stěžovatel byl již za porušení cenových předpisů sankcionován a jeho žaloba i kasační stížnost byly zamítnuty.

[15] Rozsudky městského soudu, na něž stěžovatel poukazoval, jsou ojedinělé. Rozsudek č. j. 3 Af 5/2015 - 60 nadto žalovaný napadl kasační stížností a rozsudek č. j. 8 Af 38/2013 - 38 byl zrušen Nejvyšším správním soudem a poté byla žaloba zamítnuta.

[16] Požadavek na provedení konfrontace nemá oporu v zákoně. Stěžovatel se mohl zúčastnit výslechů svědkyň a tyto konfrontovat svými dotazy. Jeho obava ze ztotožnění je účelová, neboť již byl identifikován ve správním řízení. Je logické, že zúčastní-li se přepravy více osob, mohou při vyplňování oznámení o přepravě spolupracovat. Údaje uvedené v oznámení jsou proto prověřovány při svědecké výpovědi. Při těchto uvedly všechny svědkyně dostatečné informace o kontrolní jízdě, když popsaly trasu, vozidlo i čas jízdy.

[17] Žalovaný se zabýval tím, zda má uložená pokuta likvidační charakter. Námitky stěžovatele uznal zčásti důvodnými, a proto ji snížil. Městský soud pak dospěl ke správnému závěru, že pokuta není nepřiměřená či likvidační. Případná neuspokojivá výše majetku pachatele nemůže vést k tomu, aby správní orgány nemohly takové osobě uložit postih v citelné výši, jedná-li se o závažný (a opakovaný) správní delikt.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné. Stěžovatel v této souvislosti městskému soudu vytýká, že uvedl k problematice svědkyň pouze obecná tvrzení a že nesprávně a nedostatečně posoudil námitku zákonnosti uložené sankce.

[21] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v otázce „problematiky svědkyň“. Stěžovatel v této souvislosti odcitoval několik pasáží z napadeného rozsudku, v nichž se soud zabýval různými námitkami shrnutými pod body Ad 2) až Ad 4). Městský soud v této části

rozsudku reagoval na všechny předestřené námitky. Vysvětlil nepřesnost údaje ohledně času zahájení kontroly, vypořádal všechny výhrady směřující proti věrohodnosti výpovědí svědkyň, věnoval se otázce bezprostřední konfrontace řidiče s údaji uvedenými v oznámeních a sdělil, proč nepovažoval stěžovatelem označené rozpory a neúplnosti ve svědeckých výpovědích za relevantní. Skutečnost, že obsáhlé námitky stěžovatele vypořádal městský soud stručně, nečiní jeho rozsudek nepřezkoumatelným. Není povinností soudů podrobně reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Rovněž Ústavní soud potvrzuje, že: „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108). Tomuto požadavku městský soud dostál.

[22] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani z důvodu nesprávného a nedostatečného vypořádání námitky likvidační výše pokuty. Touto otázkou se městský soud podrobně zabýval na str. 10 a 11. Nepovažuje-li stěžovatel vypořádání žalobní námitky za věcně správné a podložené, nenapadá rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost, ale pro nesprávné posouzení právní otázky, jež je samostatným kasačním důvodem (viz dále).

[23] Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné nedostatky zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Městský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti tomu, že nebylo s dostatečnou jistotou prokázáno, že se dopustil vytýkaného porušení cenových předpisů a dále proti výši uložené pokuty.

[25] Vzhledem k námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů. Na základě protokolu o cenové kontrole ze dne 19. 6. 2014 a oznámení o poskytnuté přepravě čtyř cestujících z téhož dne bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách). Z těchto oznámení mimo jiné vyplývá, že cestujícím byla předem ukázána kartička s požadovanou cenou 980 Kč, za kterou měla přeprava proběhnout. Kontrolní jízda proběhla v anglickém jazyce. Po dobu jízdy žádná z cestujících neviděla cenu přepravy na taxametru (uvedly, že byl přikrytý, resp. že nebyl vidět). Po ukončení jízdy cestující zaplatily řidiči požadovanou částku 980 Kč, stvrzenku nepožadovaly, ani jim nebyla vydána. Z protokolu plyne, že po ukončení jízdy činilo jízdné dle taxametru 308 Kč, stěžovatel se k jeho obsahu nevyjádřil. Fotodokumentace

zachycuje stvrzenku č. 00505 na částku 308 Kč, na níž chybí uvedení místa ukončení přepravy a podpis.

[26] Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách [p]*rávnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1*.

[27] Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách [ú]*ředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální*. Dle nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl stěžovatel jako provozovatel taxislužby oprávněn účtovat částku v maximální výši 308 Kč, a to při použití nástupní sazby 40 Kč, ceny za 1 km 28 Kč a ceny za 1 minutu čekání 6 Kč (délka trasy 8,9 km).

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že dokazování provedené správními orgány vedlo ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, je z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacena. Otázka, zda byla vydána stvrzenka a jaké na ní byly vytištěné údaje, naopak není pro posouzení této věci relevantní (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 41 a ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40). Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit.

[29] K rozhodné právní otázce přitom všechny tři cestující, jež byly vyslechnuty, vypověděly shodně, že stěžovateli zaplatily částku 980 Kč, která jim byla předem oznámena. Jejich výpovědi potvrdily údaje zaznamenané v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu o cenové kontrole. Důkazní prostředky, které správní orgán I. stupně shromáždil, tedy shodně prokázaly, že stěžovatel za poskytnutou přepravu požadoval částku 980 Kč a že mu cestující tuto částku zaplatily. Všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách byly ve správním řízení prokázány. Skutečnost, že stěžovatel předložil správnímu orgánu I. stupně stvrzenku znějící na částku 308 Kč (která nadto nebyla řádně vyplněna) a že je tato částka zaznamenána i v jeho taxametru, který je funkční, ověřený a zaplombovaný, nemohla mít na uvedené zjištění žádný vliv. Nevypovídá totiž nic o tom, jakou částku po cestujících skutečně požadoval a především nijak nezpochybňuje zjištění správních orgánů, že to byla částka 980 Kč.

[30] Stěžovatel namítá, že správní orgány zcela pominuly jeho tvrzení, že postupoval v souladu s cenovými předpisy. K tomu je třeba uvést, že situace, kdy proti sobě stojí tvrzení přizvaných osob a dopravce podezřelého z porušení cenových předpisů, není nijak neobvyklá. Nastane-li, je nezbytné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení, přičemž za tímto účelem je důležité mj. posoudit motivaci svědka k výpovědi. Již správní orgán I. stupně přitom stěžovateli vysvětlil, proč nepřihlédl k jeho tvrzení, že po cestujících požadoval částku 308 Kč, která je v souladu s cenovými předpisy. Poukázal na to, že stěžovatel má na rozdíl od svědkyň na výsledku řízení jednoznačný zájem a jeho tvrzení

mohou být motivována snahou vyhnout se hrozící sankci. Svědkyně by si naopak nepravdivou výpovědí hrozbu sankce či trestního stíhání přivodily. Ani Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádné důvody, jež by věrohodnost svědkyň v posuzované věci zpochybňovaly. Tyto pochybnosti nemohlo založit tvrzení, že svědkyně byly jedinými cestujícími, které porušení cenových předpisů oznámily, zvláště za situace, kdy se nejednalo o první porušení cenových předpisů ze strany stěžovatele. Nemohla je založit ani skutečnost, že svědkyně vypověděly při výslechu stejné skutečnosti, které uvedly v oznámeních. Tato skutečnost nesvědčí o tom, že se svědkyně seznámily před výslechem s obsahem svých oznámení, ale o konzistentnosti jejich výpovědí. Je přitom logické, že vypovídají-li svědkyně o události, kterou zažily společně, nebudou se jimi tvrzené údaje zásadně lišit. Rozdíly ve svědeckých výpovědích, na něž stěžovatel poukazoval, jsou zcela zanedbatelné a lze je bez dalšího přičítat volbě vyjadřovacích prostředků ze strany svědkyň. Jelikož se tyto drobné rozdíly ve výpovědích netýkaly pro věc podstatných otázek, tj. popisu trasy, vozu, času jízdy a především částky, kterou stěžovatel za přepravu požadoval, nelze z nich dovozovat pochybnosti o věrohodnosti svědkyň. Měl-li stěžovatel pochybnosti o jejich věrohodnosti, bylo na něm, resp. na jeho zástupci, aby jim položil takové otázky, které by jejich integritu důkladněji prověřily.

[31] Pokud stěžovatel upozorňuje na odlišný názor městského soudu v jiné věci, pak Nejvyšší správní soud nebude nijak hodnotit, zda skutkové okolnosti těchto případů odůvodňovaly rozdílné řešení městským soudem, neboť poukazovaný rozsudek bude předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 279/2017, a nelze tudíž nyní předjímat rozhodnutí třetího senátu Nevyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě vycházel zdejší soud ze své ustálené judikatury, z níž vyplynulo, že napadený rozsudek obstojí.

[32] Městský soud nekladl stěžovateli k tíži, že se nezúčastnil výslechu svědkyň osobně. Byl to stěžovatel, kdo považoval za deficit kontrolního postupu, resp. správního řízení, že nebyla provedena jeho konfrontace se svědkyněmi. Městský soud proto stěžovatele správně upozornil na to, že mu byla poskytnuta možnost svědkyně konfrontovat se svou protichůdnou argumentací, avšak takto nabízené příležitosti sám stěžovatel nevyužil. Tímto městský soud nijak neupíral stěžovateli jeho právo volby, zda se výslechu zúčastní či nikoliv. Nebylo ovšem povinností správního orgánu I. stupně provést po proběhnuvších výsleších ještě konfrontaci se stěžovatelem za situace, kdy bylo z provedených důkazních prostředků spolehlivě zjištěno, jaká částka byla cestujícími za poskytnutou přepravu zaplacena. Volba procesní strategie obrany je zcela na uvážení účastníka řízení.

[33] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami směřujícímu proti posouzení výše uložené pokuty ze strany městského soudu. Městský soud zrekapituloval úvahy správních orgánů k výši pokuty a dále shrnul závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133. Následně korigoval úvahu žalovaného, že pochybnosti o likvidačním charakteru pokuty nelze automaticky vyloučit již na základě toho, že její výše činí 70 000 Kč, byť lze u většiny provozovatelů taxislužby předpokládat, že takovou výší pokuty nebudou existenčně ohroženi. Zdůraznil, že je třeba vždy posoudit, zda nejsou dány v individuálním případě okolnosti zvláštního zřetele hodné, kvůli nimž by pokuta mohla mít likvidační účinek. Konstatoval, že tyto v daném případě ze spisu, tj. ze stěžovatelem předložených dokladů, nevyplývají. Jinými slovy, stěžovatel nedoložil, že by uložená výše pokuty nutně znamenala ohrožení jeho způsobu obživy.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahou městského soudu, že na likvidační charakter pokuty nelze usuzovat pouze proto, že tato citelně zasáhne do majetkových poměrů sankcionované osoby a způsobí jí nepříznivou finanční situaci. Tento následek je přirozeným efektem ukládané sankce, zvláště pak v situaci, kdy se nejedná o první porušení příslušných cenových předpisů. Jak uvedl rozšířený senát ve shora uvedeném usnesení č. j. 1 As 9/2008 - 133, nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti: *„Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v prvé řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.*“ Těmto judikaturním požadavkům správní orgány i městský soud v posuzované věci vyhověly.

[34] Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené za to, že správní orgány i městský soud se otázkou zákonnosti výše uložené pokuty i vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatele dostatečně zabývaly. Městský soud správně dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro moderaci, neboť pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Podle názoru zdejšího soudu nevyplývá z tvrzení stěžovatele, že by uložená pokuta měla likvidační charakter a má proto za to, že správní orgány ani městský soud při zvažování výše pokuty nepochybily.

[35] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[37] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[38] Protože Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2018

Mgr. David Hipšr

pokračování

předseda senátu